

РЕШЕНИЕ

№ 807

гр. София, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9892** по описа за **2022** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по повод на касационна жалба с вх. № 38904 от 31.10.2022 г. по описа на Административен съд – София град /АССГ/ и вх. № 204756 от 30.09.2022 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, подадена от полицейски орган при 05 Районно управление /РУ/ – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, чрез юрк. Д. Б., срещу Решение № 3361 от 09.09.2022 г., постановено по административно наказателно дело № 2497/2022 г. от Софийски районен съд, Наказателно отделение 100 състав, с което е отменена Заповед за задържане на лице с рег. № 229зз-170/03.02.2022 г., издадена от началник на 05 РУ - СДВР на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/, с която е наредено задържането на М. С. Д. за срок до 24 часа.

В жалбата си касаторът твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, необосновано и неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Посочва, че процесната заповед е издадена от компетентен орган при спазване на процесуалните правила, съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ. Изтъква, че за задържането не е предвидено да са събрани доказателства, които да установяват по категоричен начин вината на лицето, което е

предполагам извършител на престъплението. Счита, че процесната заповед е изцяло законосъобразна, поради което моли съда за отмяна на оспореното решение. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. В проведеното съдебно заседание по делото касаторът - Д. И. – полицейски орган при 05 РУ при СДВР се представлява от юрк. А., която моли съда да уважи касационната жалба на основания, изложени в нея и прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника по касация адвокатско възнаграждение.

Ответникът М. С. Д., чрез процесуален представител адв. А., в проведеното съдебно заседание, изразява становище с което оспорва жалбата като неоснователна, по съображения, подробно изложени в депозирания отговор на касационна жалба. Претендира присъждането на разноски за касационната инстанция. Представя списък на разноските.

Представителят на Софийска градска прокуратура - прокурор М. заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, 18-и касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна е установено, че на 01.02.2022 г. била извършена кражба на парична сума от апартамент № 3, намиращ се на [улица], ет. 1 от лице, което се представя за „инкасатор“. За посоченото било образувано досъдебно производство № ЗМ № 163/22 по описа на 05 РУ на СДВР.

М. С. Д. полагала труд по трудово правоотношение на длъжност „отчетник“ във „Вийом“ ЕООД С.. Посочва, че в качеството и на такъв първата седмица на м. февруари 2022 г. отчитала[жк]в [населено място] – [улица], [улица]и [улица]. На 01.02.2022г. започнала работа от [улица]и около 13 часа залепила съобщение отвън на входа на [улица], отчела данните от [улица], залепила съобщение на [улица], 39а, 39б, 41 и отчела данните от № 43. След това отишла да залепя съобщения на [улица]. Към 16 часа се върнала и отчела останалите адреси за деня до 19:30 часа. По описания начин процедира през цялата седмица като залепвала съобщения на едни адреси, а на други адреси, на които вече е дошъл денят за отчитане, събираща данните. На 02.02.2022 г. отчитала адресите от [улица]от номер 10 до 50А. На 03.02.2022 г. започнала с отчет на [улица] от 8:30 часа, след това на [улица], № 39, 341 /нечетните/; отчела данните и от ресторанта на № 37 и тогава на [улица]се появил цивилен служител на 05 РУ, същата му представила лична карта, а той й казал да го придружи до районното управление. Със заповед за задържане на лице рег. № 229зз-170/03.02.2022 г., на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, М. Д. била задържана на 03.02.2022 г. в 11:15 часа, след задържането и бил извършен личен обиск на основание чл. 80, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Задържаното лице предала с протокол за доброволно предаване намиращите се в нея – терминал служебен № 355, един бр. служебна карта от името на „Софийска вода“, служебен № 355, един брой служебен мобилен телефон марка „А.“.

За да отмени процесната заповед, районният съд е приел, че същата е издадена в нарушение на административнопроизводствените правила, доколкото в случая липсва

посочване на фактическо основание за задържане на лицето и не се съдържат никакви данни, които да сочат вероятна съпричастност към извършеното престъпление по чл. 195, т. 6 от Наказателния кодекс /НК/.

Настоящата касационна инстанция намира оспореното съдебно решение за валидно, допустимо и правилно.

Заповедта за задържане на лице, издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, а самото задържане е принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания. Задържането предоставя възможност на полицейските органи да извършат неотложни действия, чрез които да съберат достатъчно данни за образуване на наказателно производство или да бъдат опровергани наличните данни за съпричастност на задържаното лице към извършването на престъпление. В настоящият казус обаче липсват каквито и да било данни обосноваващи необходимостта от задържане на лицето на 03.02.2022 г. в 11:15 часа. Дори и бланкетно не са посочени обстоятелства, които да индицират съпричастност на задържаното лице и да обосновават наличието на необходимост от задържането му и то мигновено за срок от 24 часа, което задържане да обезпечи законосъобразното извършване на последващите процесуално - следствени действия и да не затрудни разкриването на обективната истина. Административният орган е посочил единствено разпоредбата на чл. 195, т. 6 от НК. Необходимо е да са изложени мотиви, които да са съответни на посоченото изискване в Бланката на заповедта за задържане на лице в частта „Вписва се фактическите и правни основания за задържането на лицето“ .

Като не са посочени фактите, които са обосנוвали необходимостта от прилагането на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, е допуснато нарушение на чл. 59 ал. 2 т. 4 от АПК, основание за отмяна по чл. 146 т. 3 АПК. Освен това, съдът счита, че процесната Заповед се явява и постановена в нарушението на принципа на съразмерност по чл. 6 ал. 2 от АПК. Задържането на лице е мярка ограничаваща негово основно право – на придвижване и представлява рестриктивна мярка срещу личността, чиято обоснованост е приложима само в строго ограничените законови хипотези и следва да бъде съответна на целите на наказателното производство с оглед необходимостта от прилагане на подобна репресивност.

По гореизложените съображения съдът приема, че обжалваното съдебно решение не е засегнато от пороци, съставляващи касационни основания по чл. 209 АПК, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, основателно се явява искането за присъждане на направените по делото разноски от страна на ответника по касация. Направеното възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение се явява неоснователно по смисъла на чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г., поради което възнаграждението следва да бъде определено в претендиращия размер - 400 /четиристотин/ лева, а СДВР следва да бъде осъдена да заплати посочената сума.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София, XVIII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3361 от 09.09.2022 г., постановено по административно наказателно дело № 2497/2022 г. от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100-ен състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. С. Д., ЕГН: [ЕГН] сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща направените по делото разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.